

Различието между Сливенката, по отношение нейната скромност, трудолюбие, сръчност, индустриеност, и т. н., и останалите българки, особно Търновките, прозира и въ народните пѣсни:

Ср. пѣсеньта (Бъл. Книж., часть II, кн. I, 1858, стр. 122, Сб. Т. Н. Шишковъ):

Дай ржка, либе, прощавай,
Азъ щж на Сливенъ да идж,
На Сливенъ на панаиря
Да сгледвамъ мома Сливненка,
Че сж Сливненки работни
Та тъкжтъ, душо, губери,
Губери айлбаліени (?)
Съ турунджіены кенари.

Сжщата пѣсень е съ вариантъ, пакъ отъ Търновско:

Иванчо дума Иринки:	Сливненка мома да зема,
ринке, либе Иринке!	Че знаятъ тънко да предятъ,
Я давай ржка, прощавай:	И още сякнату да тъкжтъ,
Азъ щж на Сливенъ да ида,	Тънки <i>януви</i> да тъкжтъ
На Сливенъ на панаиря,	Съ торунджіяни кенари. . .

Иъ сборника на В. Чолаковъ, 1872 г.)

За производството въ Сливенъ на *плащеници*, чийто видна майсторка е била *Х. Калуда* се спомена въ биографията на Анастасъ Х. Добревъ, (Т. П.).

Оржепроизводство (пушкарство).

Още при описанието на Сливенско отъ Идризи въ 1153 г. се видѣ, че Сливенъ, който билъ прочутъ още въ по-старо време (преди 1153 г.), е билъ до подбалканския градъ *Авли*, *известенъ съ своите желѣзни произведения*. Дали Сливенъ едновременно съ Авли се е славилъ съ желѣзарски произведения, или съ разсипването на тоя последния желѣзарската индустрия се е пренесла въ Сливенъ — за това не се пише изрично. Важното е, че българските войски прѣзъ старобългарското и сръбнбългарско царство сж носѣли желѣзни оржжия, като сѣкири, саби, ножове, копия, щитове и т. н., които, въ по-големата си часть, ще сж се произвеждали въ самата България. За тоя родъ индустрия източниците нищо не споменуватъ. Частно за Сливенъ ние ще излѣземъ отъ данните за извънредно развитото тукъ оржепроизводство презъ сръ-